

Allah Sıfır Kolesterolü Kalp İstiyor

Bugün de kitaplara imanın hayatımıza yansımaları üzerinde duralım diye düşünüyorum hocam.

Kitaplara iman, temel iman esaslarımızdan biri. Bu neyi kapsar, neden kitaplara iman gerekli; öncelikle bunlar üzerinde duralım.

Kitap kelimesi bütün dünya dillerinde en küçük yaştan itibaren her insanın bildiği bir kelime. Kitaplara iman dediğimizde, mesela meleklerle ve kadere iman gibi bir 'kavram' açıklama ihtiyacı yok zannediliyor. Neden; melek nedir, kader nedir diye izah etmek gerekiyor ki insan neye iman edeceğini anlasın. Yani kitaplara imanın ne olduğu belli gibi; ilkokulda da vardı kitap nasılsa...

Buradaki 'kitaplara'; Kur'an'a, Tevrat'a, Zebur'a, İncil'e, İbrahim aleyhisselamın elindeki sahife; bunlara iman meselesinde 'kitaplar' isminin iki kapak arasında bir metni ifade edip etmediğini öncelikle konuşmalıyız. İlkokuldaki kitap mı ya da yaz aylarındaki kursta çocuğa verilen dinî kitap mıdır kitaplara iman dediğimiz şey?

Eğer biz Âmentü esaslarını incelersek, mesela ne diyoruz, sıralamaya dikkat edelim; Allah'a, Allah'ın kullara gönderdiği aracısı meleklerle, meleklerin elindeki kitaba, o kitabı getiren peygambere, sonra o peygamberle ilgili imanın hesaplamasının yapılacağı ahirete ve bunların hepsine hükümrân olan kadere iman ediyorum. İman esaslarında bu sıralama çok önemli. Allah, melek, kitap, peygamber, ahiret ve her şeyin hükümrânlığında bir kader.

Eğer biz hafızların ezberlediği, Kur'an'ın yazılı olduğu cicali bicili kâğıtları olan kitabı kastediyorsak, ashab-ı kiram böyle bir kitap görmedi. Ama kitaba iman edip gitmişlerdi. Ümmetlerin hatta peygamberlerin çok büyük kısmının elinde kitap olmadı.

Kur'an-ı Kerim'in ve Rabbimizin gönderdiği diğer kitapların kâğıda yazılmış niteliği midir bizim iman edeceğimiz şey; dolayısıyla evimizin en müstesna köşesine güzel bir ambalajla koyduğumuz? Kütüphanenin en üst rafına yerleştirdiğimizde veya evimizde bir tefsir bulundurduğumuzda kitaba imanımız gerçekleşmiş mi oluyor?

Üzerinde durulabilir bir mevzu bu.

Eğer bu ise maksat, o zaman sıralamanın çok bir önemi kalmıyor. Yani Allah, melek, o meleğin getirdiği kitap, kitabın teslim edildiği peygamber; bu sıralamaya çok gerek kalmıyor. Biz, ashab-ı kiram yani Peygamber Efendimiz'e ilk iman edenler, önceki ümmetlerin iman edenleri, bütün müminler olarak; kitaba iman ettiğimiz ilkemiz, sayfalara yazılmış olan yazılar değil, Allah'ın bizimle protokolüdür kitap dediğimiz şey.

O kitaplar da anlamsız mı hocam, bu da söylenebilir.

Oraya geleceğim; protokolün yazıldığı şey hiç anlamsız olur mu. Özü olmadan bir anlamı yok onun.

Mesela Haceru'l-Esved mukaddes bir değerdir bizim için. Selamlanması sünnet, Kâbe'mizin köşesinde duruyor; Haceru'l-Esved tartışılacak bir değer değil. Ama kitap başka. Haceru'l-Esved'in özü yok. Orada bir işaret var ve selamlayıp geçiyoruz. Haceru'l-Esved'e göre bir kimliğimiz yok bizim. Kâbe'deyken ve tavaf ediyorsan onun bulunduğu köşeyle tavafa başlıyorsun. Hayatımızda başka hiçbir fonksiyonu yoktur.

Hatta bir Müslüman, tarihte olduğu gibi, Haceru'l-Esved'i çalıp evine getirirse, "Maşallah, ne Allah dostu, evinde Haceru'l-Esved var" diyebilir miyiz; adam hırsız! Ümmet-i Muhammed'in ondan Haceru'l-Esved'ini kurtarması lazım. Haceru'l-Esved mübarek ve değerli ama yerinde ve dışa yayılmayan bir değeri var.

Kitabımız Kur'an ve -şu an asılları bulunmasa da Allah Teâlâ'nın önceki ümmetlere indirdiği- diğer kitaplar, Haceru'l-Esved gibi durduğu yerde bakılıp selam verilen mukaddes değerler değildir. Beyin programlamamıza kitap diyoruz biz. Niye önceki Tevrat'la, İncil'le ve Zebur'la -ki bunların üçü aynı kitaptır; ilk Tevrat gelir, onun tahrif edilmişini düzelten Zebur gelir, Zebur'un Allah tarafından düzeltilmiş şekli İncil'dir. Üçü aynı kitaptır, bazı farklılıklarla birlikte- ilgili bir imanda; mesela bir insan sadece Tevrat'a iman etse ve Kur'an'a iman etmese iman etmiş sayılmıyor? Allah'ın kitabı sonuçta?

Hayır. Tevrat, bundan iki-üç bin sene önce Allah'ın görmek istediği mümin profilini yansıtıyor. Dolayısıyla bugün Tevrat'ın aslı bulunmuş olsa, öpüp okşayıp ona kitabım diye sarılamaz mümin. Tedavülden kalktı. Allah'ın istediği insan şeklinin anlatıldığı kitap değil Tevrat; bugün için. O gün için öyleydi. Nitekim Zebur geldiğinde Tevrat'ın belli parçaları elindeydi Yahudiler'in hâlâ.

İncil'e ve İncil'i getiren İsa aleyhisselama ölüm kustu Yahudiler. Ellerindeki kitabı bozan bir terörist gibi gördüler İsa aleyhisselama. İncil okuyanları kovaladılar. Bidatçi dediler.

Aslında Allah'ın kitabı. Ama bu kitap, Haceru'l-Esved gibi cennetten çıkmış gelmiş, kıyamete kadar mübarek kalıyor niteliğinden çok bir mümin insan profilinin tanıtımı var orada. Dolayısıyla biz kitaplara imandan söz ettiğimizde, mesela meleklere imandan söz ettiğimiz zaman, bizimle bağlantısını sadece iman boyutunda konuşacağımız bir şeyin adını koyuyoruz. Mesela "biz meleklere göre şöyle-böyle" değerlendirmesi yapmıyoruz. Meleklere imanımızı 10 kalemde özetleyebiliriz. İman ettik, bitti.

Kur'an'ı ise 10-100-500 kalemde özetleyebiliriz. Neden? Çünkü Kur'an'ı tanıtmak değildir iman etmek. Kur'an'a göre ben kimim, bulgusu gerekli. Ben Cebrail'e benzemek zorunda değilim; zira o rakibim de değil örneğim de. Uzayda filan cisme iman edişim gibi melek diye Rabbimin imanı emrettiği bir mahlûk çeşidi var; iman ediyorum. Peygamber'ime vahiy getirdiği için zaten muhakkak iman etmem gerekir.

Ona bir misyon yüklenmiş ilahî programda.

Amellerimi kontrol ettikleri için kontrolcülerim olarak, kıyamet günü cennet-cehennemde karşıma çıkacaklar diye iman ediyorum; bu kadar.

Kur'an böyle değil. Uyurken, uykumun üçte ikisinden sonra kalkıp geceyi bölüp bölemediğim bile Kur'an'la başlıyor. Uykuma Kur'an'ın müdahalesi var. Yemeğimin temiz olması, neyi yiyip yiyemeyeceğimi anlatan ayetler var. Kütüphanemde olması çok şeyi yansıtmıyor. Bunun için Haceru'l-Esved'le Kur'an'ın farkı var diyorum.

Yatak odamda var, soframda var, kiminle oturup oturamayacağıma, annem-babamla ilişkiye şekil getiriyor. Allah, "Anne-babanıza iyi davranacaksınız" diyor. Anneme karşı evlat olarak fonksiyonumu belirliyor. Arkadaşım kim olacak; bunu belirliyor. Konuşmama kural getiriyor; gıybet etmeyeceksin, yalan söylemeyeceksin. Dostumu düşmanımı belirliyor, ibadetimi belirliyor.

Haceru'l-Esved değil Kur'an. Kitaplara iman ederken biz, göklerdeki İsrail aleyhisselama iman etmedik. Kitaplara iman ederken Kâbe'nin köşesinde bekleyen Haceru'l-Esved'e ve hatta Kâbe'ye bile iman etmedik. Kâbe nihayetinde taş yığını; sökölünce yenisi yapılıyor.

Kâbe olağanüstü bir değer, kible zaten, çok da anlatmaya gerek yok. Ama bir Müslüman, yüz sene Kâbe'yle bağlantı kurmayabilir. Mahallesindeki cami, Kâbe'nin şubesi durumunda ve aynı fonksiyonda; Kâbe'nin hacdan başka olmazsa olmaz boyutu yok.

Ama gel gör ki, Kur'an'ın şubesi yok. Yerine başka kitap alamıyorsun. Filan ilmihâli, kaside kitabını mı koyacaksın?

Yani Allah'ın kitaplarına iman demek, annemizin bizi doğurduğu et-kemik-kan, ne varsa içimizde bu bünyeyi olduğu gibi Allah'ın istediği şekil neyse o şekle koymayı kabul ediyorum, onun adı da -yani Allah'ın bize getirdiği protokol, şartlar manzumesi, adı her neyse- kitap oluyor.

Bundan şu anlam çıkıyor: Biz mümin olarak kitaplara iman ettiğimiz zaman raflarımızda duran Kur'an'a imanımızdan çok, nasıl yaşayacağımıza dair şartnameye iman ettik demektir.

Buraya gelirse zaten Kur'an'ın hayatla ilişkisini konuşmuş oluyoruz. Kur'an bir hayat kitabı demek istiyoruz. Müslüman dediğimiz kişi, Kur'an'a bakarak hayatını tanzim edecek demek istiyoruz.

Ben kitaba iman ettim, sözü, kitaba göre yemek yiyip yemediğinde ölçülecek. Kitaba göre uyuyup uyumadığında, anne-babana karşı tavrında. Bir insanın 'kitaplı' olup olmaması, kütüphanesindeki kitaplardan değil, amelleri ve itikadındaki kimliğinden anlaşılmalı. Kitaba iman etmemizin manası budur. Yahudiler ve Hıristiyanlar hiçbir zaman "biz bu kitabı kabul etmiyoruz" demediler. Ama ne yaptılar; kitabı elleriyle şekillendirmeye kalktıkları için Allah Teâlâ kitapsız durumuna düşürdü onları. Yoksa Tevrat'ın orijinali ellerindeydi.

Hıristiyanlar'ın da ellerindeydi İncil. Üstelik istediğin kadar; yüzlerce İncil ürettiler. İncil enflasyonu bile yaşadılar. Ama kitapsızlardı. Kitaptan uzaktılar; ehl-i kitap oldukları hâlde kitaplı olmadılar hiçbir zaman.

Zaten Kur'an da buna işaret etmiyor mu; elleriyle ve dilleriyle değiştirmeye çalıştılar kitaplarını. Cümlelerin anlamlarıyla oynamaya kalktılar. Demek ki, belki kitaba iman demek, orada sahîh bir imandan söz etmek; Allah'tan geleni anlamaya çalışmak.

İnsan yapımızı Yaratanımıza göre tanzim etmek.

Ve onu doğru anlamaya çalışmak. Mesela ruhbanlar, kitapta Allah'ın maksadının ne olduğunu bildikleri hâlde onu küçük bir paha karşılığında değiştirmeye çalışıyorlar. Öyleyse kitaplara iman hukuku nasıl bir hukuk oluyor; buna dair de düşünmek lazım.

Beş yaşında bir çocuğa, "Yavrum biz şu altı ilkeye iman ediyoruz..." derken mücerret olarak, nesnel olarak avucunun içine koyabileceğimiz tek şey kitaplara imandır. Peygamber'imiz zaten dünyada değil, kaderi gözle göremiyorsun, elle ulaşamıyorsun, ahiretin uygulanmasına henüz var, melekler gözle görülmüyor. Altı iman esasının içinde en pratik olarak ortaya koyabileceğimiz ve 24 saat içinde test ve tahlilini yapabileceğimiz şey, kitaplara imandır.

Şuraya gelelim isterseniz: Müslüman bir toplumdaki söz ediyoruz bizim için. Genelde Kur'an'a hürmet eden bir toplum. Ama Kur'an-hayat ilişkisine baktığımızda gene de kitaplara iman noktasında bir algı hatamız mı var, nasıl bir iman söz konusu? Buradaki problemler neler?

Çünkü bazen kendi hayatımıza da çok dikkat etmiyoruz; "kitaplara iman ettim", Kur'an da var evimde, öpüp başıma da koyuyorum. Kur'an bir biçimde var hayatımızda; ama Rabbimizin Âmentü'müzde bizden istediği o 'kitaplara iman' ne nitelikte?

Evvela girişte tasnif etmeye çalıştığımız şey: Bu imanı, matbaada basılmış bir varlığın daha üstüne taşımamız. Çünkü şu an yaygın olan budur: Yazılı olana, Mushaf'a hürmet var. Bir Kur'an var, bir de Mushaf var. Kur'an, Allah'ın indirdiği kitaptır, Mushaf onun matbaada basılmışı. Bu ikinciye hürmette kusur yok. Elbette gerekiyor da. Ama benim sizi sevdiğimi on kere söylemem bir anlam ifade etmiyor, sevginin bedelini göstermedikten sonra. Yani itaat etmiyor ama anne-babasını çok seviyor; anne-baba da bir köşede inleyip bekliyor. Bu suç bir sevgi aslında.

İçi boş bir sevgi.

İki yüzlü bir sevgi. Bu sevgiyle aldatıyorsun. **Kur'an, hayatın güneşle aydınlanan herhangi bir köşesinde yoksa Kur'an ortada yok demektir o bölüm için. Ekonomi, evlilik hayatı, medenî kimliğimiz, siyaset... Kur'an, hayatta insanın ayak bastığı bir yerde bulunmadıkça güneşsiz ve havasız bir yerin var olması gibidir.**

Mesela bir Müslüman'a, "Kur'an'ın yeri neresidir?" diye sorduğunuzda "Hiç ona yer biçilir mi canım! Başımızın üstünde!" denir. Peki para konusunda nerede? Aile düzenimizde nerede? Bu sorular arttıkça bocalama başlıyorsa imanımız, Haceru'l-Esved'e imanımız gibi oldu demektir. Kâbe'nin dibinde çok değerli; ama bizim evde bir şubesi-parçası yok.

Kur'an duvarda değerli ama hayatımızda yok, gibi.

İşte efendim, Osman Gazi ayağını uzatmamış Kur'an'a... Sen de elini hiç uzatmadın!

Uygulanabiliyor-uygulanamıyor, ayrı bir konu; şunu rahat bir şekilde sorabiliriz Müslüman'a: Yarın sabah borsalar açıldığında, Müslümanlar'ın yaşadığı topraklarda, bugün borsalarda Kur'an'ın yasağı faiz uygulaması devreye girip sıfırdan başlasa her şey; bunu iştihak ile bekliyor muyum ben? Olur-olmaz ayrı konu, bu benim kudretimde değil. Faizin kanunlarla yasaklanması diye bir hasretim var mı benim? İşte kitaba iman budur.

Çok daha basit bir misal: Hanım kardeşlerimiz, babaları vefat ettiğinde ağabeyleri ve erkek kardeşlerinden az miras alacaklar. Bu benim hoşuma gitmez; çünkü şu kadar paranın yarısını alacağım ben. Ama Rabbim böyle murat buyurmuş, isterse hiç vermesin... diyebiliyor muyum? Elbette mal sevgisinden kolay kolay feragat edilemez. Örneğin ashab-ı kiram, bu tip şeylerde attı kestiler, kurtuldular ama içlerinde burukluk kalmadı da değil. İnsanın içinde bir hasret kalır, insansın nihayetinde.

Hanım kardeşlerimiz, Allah bana bu kadar pay düşürdüyse ben buna razıyım, abim fazlasını verse de istemem, Allah vermedi bana onu çünkü... demeye hazır mıyız? İşte Kur'an'a iman.

Aksi takdirde kitabımız var; ama kendi standart ve zevklerimize göre yaşıyoruz demektir. Kendi standartlarımızı bozmaya gücü yetmeyen bir kitaba iman ettik deriz, bunu ne kadar kabul eder Allah? Önceki, ehl-i kitap dediğimiz, Tevrat ve İncil'in muhatabı olanlar da esasen bir kitaba ve peygambere inanıyorlardı. "Siz kâfirsiniz!" niye dendi onlara? Hayatlarını ellerindeki kitabın dışında bir standarda göre yaşamaya kalktılar.

Kur'an'ımız ve ondan önceki kitaplara imanımız, Allah'ın gönderdiği bir kitaba iman değil, Allah'ın benden beklediği yaşama tarzına imandır.

Kitaplar onu ihtiva ediyor yani. Allah, yarattığı insana bir hayat çerçevesi getiriyor ve bunu da kitaplarla yapıyor.

Serbest bir alan değil çünkü. Allah “keyfine göre yaşa” demiyor. Yahudiler’in düştüğü bataklık tam da budur: “Ben dindar kalayım, ahirette cennete gideyim ama paramı istediğim gibi kullanayım.” Mesela Yahudiler, faizin haram olduğunu biliyorlardı ama hahamlar, kendilerine helal olduğunu çünkü Beytül-Makdis’e hizmet için kullandıklarını söylediler. Kendisine uluhiyet gibi bir makam koyuyor yani. Bunun için Kur’an-ı Kerim o zamandakilere, “ruhbanlarını ilah edindiler” diyor. İnmiş kitabın dışında bir alanda cirit atmaya kalktıkları için.

Bugün biz mümin olarak Kur’an’a iman edenleriz, demek, Kur’an’a göre yaşarız demektir. Bu yaşantımızda yüzde yüz başarılı olamayabiliriz, insanız. Allah biliyor bizim insan olduğumuzu. Ama gayemiz ve beklentimiz, yüzde yüz Kur’anlı olmaktır.

İçim açılıp damarlarım tahlil edildiğinde yüzde yüz Kur’an bağımlılığı görülmeli. Bu insanın Kur’an’dan başka hasreti yok; ama bazı yerlerde kan tıkanabiliyor ve ilerleyemiyor. Bu olabilir.

Dediğiniz gibi toplumumuzda Kur’an’a iman var, elhamdulillah. O, duvardaki Mushaf’a bağlılık bile aslında bir göstergedir. İçini hayatımıza ne kadar yansıtıyoruz elbette ama... Zihniyet planında problemlerimiz var mı? Hayatımıza Kur’an’ı taşıma noktasında neler bizi engelliyor?

Bir hakikati bilmek lazım: Biz bu dünyada tek değiliz. Rabbimiz, babamızla İblis’i aynı anda dünyaya gönderdi. Yani bir şirket işletiyoruz biz burada ve şirketin yarısı da İblis’in. Hayat kuralı bu.

Alabilirse...

Hayır, arazinin yarısı onun zaten. Tecavüz ediyor, bizim tarlaların tamamını alıyor bazen. Bazen biz onu eziyoruz; Bedir’de olduğu gibi.

Yalnız değiliz burada. Şöyle değil: Rabbimiz bizi gönderdi, peşimizden melekleri, peygamberler de geldi... Bu sadece tarlanın yarısı. Diğer yarısındakine “serbestsin, kandırabildiğin senin olsun” dedi. Kur’an ayeti ne güzel ifade ediyor; “tırnaklarınla kopar al onları.” Hatta çok enteresan: Damarlarımda dolaşıp kan gibi olma kudreti verdi ona Allah. Bizim önce bunu bilmemiz lazım.

Milyonlarca Mushaf’ı bir yere yığıp bir çocuğu da ortasına koyuyorsun; ama Kur’an-ı Kerim’i aşı yapıp çocuğun damarına koyamıyorsun. Şeytan ise kan gibi damarda dolaşıyor. Tek değiliz; bu bir. Yani İblis bizimle beraber.

İki: İblis, tecrübe ve imkânlar açısından bizden çok güçlüdür. Bizim bir Allah’ımız var bu dünyada, başka kimsemiz yok.

Allah yeter...

Yeter ama ona sığınmayı bileni koruyor. Ancak muhlis kullarımı koruyacağım, gerisini değil diyor.

Sen (şeytan) onlara tesir edemezsin, diyor ihlaslı kulları için Allah.

Evet, sadece muhlis (ihlaslı) kulları için. Paradan vaz geçemeyen, örften ve çevre baskısından geçemeyeni salıyor Allah. **Bizim Rabbimizden başka kimsemiz yok. Sadece Allah’ımız var ama Allah da “ben yalnızca Türkler’i korurum” demiyor. Sultan Fatih’in çocukları garantili değil. Kapısına sığınanları koruyor. Kapısına sığınanın da yüreğinde para olmasın istiyor.**

Bir diğerk önemli noktamız: Şeytan bunca tecrübesiyle kimseye, “gel bugün namaz kılma” demiyor. İslam’ı devlet olarak istemeyin, demiyor. Peki ne yapıyor? 1400 senedir “Kur’an zordur, ayın harfini çıkaramazsınız” diyor. Altyapımızla oynuyor.

Çocuğın bilgisayarda öğrendiğı herhangi bir yarış oyunu, Kur’an alfabesinden on defa daha zordur. Bazen mesaj yazmak gerekiyor telefonumdan, ben yazmıyorum da çocuğa veriyorum yazsın diye, bakıyorum ki ben söylerken eş zamanlı yazıveriyor. Kur’an’ın alfabesi 50 dakikada öğrenilecek bir şeydir. Ona gelince terler, soğuk sular akıyor... Neden?

Çünkü şeytan, “iman etmeyin bu kitaba, siz de Yahudiler gibi tahrif edin” demiyor. Çevresini daraltıyor, altını zorlaştırıyor. “Sen ha harfini çıkaramazsın, Türkçe’de yok bu ses” diyor. Hocalar sopalı, oku oku bitmiyor... diyor.

Dolayısıyla Kur’an’ımızın elimizde, ‘kitaba iman’ düzeyinde bulunmaması şeytanın batıl adına yaptığı mücadeleden kaynaklanıyor. Kimseye “Kur’an’ı terk edin!” demiyor. Ama hanımlara, “Allah seni bu kadar güzel yarattı, giydiğın çula bak!” diyor. Nur suresini çökertiyor kadının gözünde.

Şeytan, trilyonlarca litre suyun bulunduğu barajda ufak bir çivinin gireceğı kadar delik açmaya çalışır. Oradan sızsın, ne olacak ki diyoruz ama bir sene sonra gelip bakıyoruz ki o çivi kadar yer, kol büyüklüğünde olmuş. Beton bir kere su sızdırdı mı da çatlamaya başlıyor. Ondan sonra gelip “Hilafete ne gerek var ki” diyor, “mühim olan Allah’a kulluktur, hilafet semboliktir.” Hacca zenginler yaşlanınca gider, diyor...

Öz olarak, Allah’ın kitabı Kur’an’da bir harfle ilgili de olsa bulunan bir şey için taşıdığımız her zafiyet, üç yüz sene önce bile çıkmış olsa bugünkü iman zafiyetinin temelidir aslında. Kur’an-ı Kerim’deki bir ayet-i celilede, ashab-ı kiram arasında bir sulama olayı oluyor da onun hakkında ne deniyor: Onlar sana yüzde yüz teslim olup içlerinde de senin hükmüne karşı hiçbir sıkıntı kalmadıkça iman etmiş olmayacaklar. Çünkü senin “bu üçtür” dediğın bir yerde peygamber olarak, onun üçlüğüne dair bir tereddüt varsa, yirmi sene sonra duvardaki bir çatlak anlamına geleceğı için bu, hele ilk nesilde iman davasında sifıra en yakın noktadaki bir eksikliği bile kabul etmiyor Allah Teâlâ.

Onun için biz, “hele bi’ namaz kılınsın...” diyoruz ya, Allah Teâlâ ise tamamen sorunsuz, sıfır kolesterolü kalp istiyor. Kanda herhangi bir yağlanma olmayacak; para yağlanması, şehvet yağlanması... İmanı sorunlu hâle ne getiriyorsa artık.

Buradan şu çıkabilir hocam: Kör şeytan, hep senin yüzünden biz bu hâllere düşüyoruz, gibi. Şeytanın bize galip geldiğı ve zayıf düştüğümüz şeklinde bir savunmayı haklı kılmayacak herhâlde bu.

Asla. Kimse kış günü havanın çok soğuk olduğunu, üzerinde atlele söyleyemez. Kış olduğunu herkes biliyor. Kur’an-ı Kerim, kıyamet günü Allah Teâlâ’nın kullarına söyleyeceğı söz için ne diyor; ben size şeytanın düşmanınız olduğunu söylemedim mi? Bu sorulacak insana. Şeytanın gücüne karşı bizim, “o güçlüydü” diye bir mazeretimiz olamaz.

Sorun biraz da burada: Biz kulluğın namaz kılmaktan ibaret sanıyoruz. Niye Allah, camiye illa gidin, hele haftada bir kere (cuma) gitmezseniz Müslümanlığınız olmaz, diyor? Niye Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, sabah namazına gelmeyenlerin evini yakmak istediğini söylüyor? Çünkü günlük dezenfekteye girmemiş oluyorsun. Camiye gitmek günlük antibiyotiğini almak demektir. Çünkü şimdiki gibi öyle,

“hadi eyvallah” deyip imama el sallayıp gitmiyorsun. İmam ayet okuyor, şu sureyi okudum, orada Allah böyle buyurdu, diyor. Sen dükkânına şu haramı sokma, diyor.

Yani imam bunu söylesin, diyorsunuz hocam...

İmamlık budur diyorum.

İmamlar hiç olmazsa namazda okuduğu zammı surenin manasını üç kelimeyle izah etsin. O dezenfekteye katkıda bulunsun yani.

Bari desin ki, “müminler, on senedir bu camiye yirmiden fazla çocuk gelmedi, hepiniz gelirken bir çocuk getirin.” Dönerken çocuğu bakkala mı götürür artık... imam bu.

Dezenfeksiyona devam edelim hocam.

Şimdi, bizim İblis’e karşı mağlubiyet diye bir şeyimiz yok. Alınmış tedbirler var; cemaat bunlardan biri, oruç mesela. Teheccüt niye peygamber ibadeti olarak hatırlatılıyor; ayda bir defa da olsa gece kalk ve Rabbinle baş başa kalıp nefis muhasebesi yap. Kendini bir sorgula.

Şeytan karşımızda güçlü ama unutmayalım, biz şeytanla mücadele kapasitesinde yaratıldık. Bu kapasiteyi kullanıp kullanmamak bizim imtihanımız. Mümin olmayı sadece namaz kılmak ya da hacca gitmek olarak daralttığımız için şeytanla mücadele zor oluyor. Hacca gidiyorsun, giderken millî takım uğurlanır gibi uğurlanıyorsun havalimanında. Daha orada şeytanın ablukasına giriyor hac. Gizli gizli gidilmesi gerekir hacca. Döndükten sonra “yoktuk buralarda...” gibi söylersin sorana. Bir de sürekli mesajlar, şu an Arafat’tayız, şimdi şuradayız...

Allah, mahşer provası yap da baş başa kalalım, diyor; biz canlı yayında İstanbul’u devam ettiriyoruz. Böylece şeytana karşı bir hac kozumuz vardı, onu oynayamıyoruz.

Belki şu da var hocam: İnsanlar şeytanın varlığını kabul ediyorlar ama onun insanla bir düşmanlık ilişkisi içinde, dünya imtihanının merkezinde yer almış bir güç olduğunu gündemlerinde tutmuyorlar.

İsterseniz şöyle benzetelim: Ölüm diye bir korkusu olmayan var mı, çocuklar dâhil? Ama hepimiz sürekli yaşayacak gibiyiz. Şeytan da var ve ölümden daha bela bir şey bu. Şeytan, ölüm gibi bir düşman olduğu hâlde, ölüme karşı sürekli teyakkuzda oluyor ve kazaya karşı tedbir alıyoruz da şeytanı ölüm gibi tedbir alınması gereken bir şey görmüyorsak kabahat bizde. Şeytanı yaratan Allah, bizi ansızın onunla karşılaştırmamıştır. Hayatın gereği, bu şeytanla yaşamanızdır diyor bize.

Rabbimiz, şeytanın bulunduğu ve bizim şeytanın karşısında ona koşacağımız bir güzergâhı imtihan kulvarı olarak koymuştur. Allah Teâlâ kullarını aldatmadı. Gizli bir düşman değil gönderdiği. Evet, görünmüyor ama gizli değil. Kur’an kaç ayetinde onun üstün çıkabileceği noktalarını bize gösteriyor. Bu saklı bir düşman değil. Ruhsatsız da değil; çalışabilirsin diye sertifikası var. Asidir ama terörist değildir. Yaptığı iş yasadır.

Mesela; benim Peygamber’im, hayat kılavuzumdur. Bana saadet yollarını göstermiştir. Kur’an ne diyor; bir evlilik, Allah’ın ayetlerinden büyük bir ayettir, mucizedir. Ve huzurunuz yuvanızdadır. Bu ayeti Rum suresinden biliyoruz. Peygamber’im de “bakın” diyor, “şeytan bu dünyada her işin kötüye gitmesini ister ama en çok kötüye gitmesini istediği aile huzurunuzdur.”

Şimdi, bir Müslüman bu ayeti okudu ve iman etti. Peygamber'i de bu büyük mucize (aile yuvası) şeytanın da ilgi alanına giriyor dedi ve ikaz etti. Bu Müslüman kalkıp da "büyü yapmışlar... kaynanam araya girdi... muska koymuşlar..." diye mazeretleri Allah'ın önüne getiremez. Çünkü bu mücevherin hırsız potansiyelinin de yüksek olduğu ikazı yapılmıştı Müslüman'a. Yani bu yuvaya şeytani sokma dendi. O girmeye çalışacak muhakkak dendi.

Bu sadece "Allah mutlu etsin" demekle olmaz, alet de olma ıvır zıvıra. Bu kadar uyarıdan sonra bir Müslüman, "benim eşimi şeytan aldattı da şöyle oldu" diyemez. Şeytanın mesleği bu ve bu işten geçiyor. Altı kişinin huzurunu kaçırırım, onlar da sabah namazını afiyetle kılasın diye düşünüyor. O da piyasadan bir şeyler kapmaya çalışıyor. Adamlarına ona göre tezler ve akademik unvanlar dağıtıyor.

Şeytanın bu tavrını Peygamber'imiz haber veriyor. Mesela adamlarından biri gelip şeytana, "bir kişiye sabaha kadar içki içirttim" dediğinde normal karşılıyor, "namaz kıldırtmadım" diyeni de normal karşılıyor. Ama "filanca aileyi dağıttım" diyene "en iyisini sen yaptın!" diye karşılık vermiş. Sahih hadiste geçiyor bu. Bunu Müslüman da biliyor, belki yüz defa dinlemiştir.

Müslüman bunu biliyor ama akşam eve gittiğinde, mesela çocuklarının nahoş bir hareketi karşısında ayağa kalkıp askeriyedeki kırk yıllık bir general gibi "benim sağlığında nasıl yapılır böyle bir şey!" diyor. Senin Peygamber'in daha ağır hakaretleri tolerans ve muhabbetle karşılıyordu. Sen güya ehl-i sünnetsin ve Peygamber'ine bağlısın, niye sabırla karşılamıyorsun? "Ama çok sinirlendirdiler beni..." İşte şeytan da tam o anı bekliyordu. Tam o anda kırmızı ışıktan geçip geçmeyeceğini bekliyordu.

Kitaplara imanı konuşuyoruz üstadım. O iman, bizim sabaha kadar huzurlu evlerde bulunmamızı emrediyor. Akşama kadar ticaretimizi huzurlu yapmamızı emrediyor. Camiye gitmemizi emrediyor. Şeytanın yaptığı, bunun altını oymaktır. Biz şeytanın, "Kaldırın şu Müslümanlar'ın Kur'an'ını!" filan diyeceğini zannediyoruz.

Bir ara Batı'daki bir ülkede Kur'an'a hakaret edilmişti de İslam âleminde protestolar, tepkiler ayyuka çıkmıştı. Emin olun, abesle iştigaldir. Çünkü Kur'an'ın indiği topraklarda da Kur'an ahkâmına ait aynı hakaretler oluyor da bir Allah kulu ses çıkarmıyor. Altı oyulduğunda bir şey anlamıyorsun da dışardan biri Mushaf yakınca Kur'an gitti diye düşünüyorsun... o zaman biz portakalın kabuğunu içi gibi görüyoruz demektir.

Şeytanın bu işleri yaptığının ve aramıza mesafe koyduğunun farkında değiliz. Siz şu an önemli bir şey söylüyorsunuz. Kur'an'la aramıza giren her mesafe, şeytana verilmiş bir alan. Kur'an'dan her yaşamadığımız şey, şeytan için artı bizim için eksi.

Okullarımızda, ticaretimizde, aile hayatımızda, çocuklarımızın yüreğinde Kur'an ahkâmı silinmiş ve biz Danimarka'da Mushaf yakılmasını bekliyoruz harekete geçmek için. Bu yüzden Kur'an-ı Kerim'in içinin doluluğu, yazılı kitabından önemlidir; her ne kadar yazılı kitabını da mukaddes kabul ediyorsak da.

Zira ashab-ı kiram, Kur'an'ın ruhaniyetini gördüler ama yazılı hâlini -Mushaf- göremediler. Hazreti Hamza eline hiç Kur'an alamadı mesela ama zirveleşmişti imanda. Kur'an'la doluydular. Biz ise cami boyu-küçük boy-gül kokulu diye birçok Mushaf'a sahibiz; ama Kur'an ticarete yok, düğünde yok, ailede yok...

En başa dönelim; kitaba imanla neyi kastediyoruz biz? Hayatı kitaba teslim etmek mi yoksa kütüphanedeki ciltli bir kitabı mı?